

Příběh se anglicky řekne *story*. Zmiňuji to z toho důvodu, že slovíčko *story* je velmi oblíbené a můžete se s ním setkat prakticky kdekoli. Uvedu příklad. Když jsem se zúčastnil workshopu pro svatební kameramany – byl jsem tam jako farář, protože já jsem v životě žádné video nenatočil – lektor tohoto kursu neustále připomínal, že dobré svatební video musí mít *story*, tzn. příběh. Když jsem konzultoval podobu webových stránek s člověkem, který se profesionálně věnuje jejich tvorbě, upozorňoval mě, že dobré webovky musí mít příběh neboli *story*. Když si otevřete jednu z populárních sociálních sítí – Facebook – tlačítko, které se okamžitě vnucuje vaší pozornosti, je popsáno slovy: vytvořte *příběh*. V době, kdy se mladí lidé ještě spontánně setkávali a překřikovali se, stačilo, aby ten, kdo si chtěl získat jejich pozornost, řekl: *bro, pozor, mám story*. A začal vyprávět.

Tak trochu podezřívám evangelistu Lukáše, že si při kompozici svého evangelia dal schůzku s nějakým marketérem, který mu poradil, že by měl v závěru svého evangelia umístit nějaký silný příběh. A Lukáš, talentovaný a poutavý vypravěč, dal na jeho radu.

Ve 24. kapitole Lukášova evangelia se díky tomu nachází svědectví o vzkříšení, které je svou kompozicí, stylem i výrazovými prostředky geniální, a to ani nehovořím o teologickém obsahu, který nelze podrobně komentovat v rámci jedné knihy, natož vytěžit v jednom kázání.

Přemýšlel jsem, co z této bohaté studnice vybrat jako ochutnávku, která by vás přiměla k tomu, abyste zmiňovanému oddílu věnovali pozornost a ideálně se k němu znovu vrátili? Prozradím vám, co mě na tomto Lukášově vyprávění nejvíce fascinuje. Odpovídá na otázku: co se musí stát, aby člověk uvěřil? Neodpovídá žádnou definicí, ani pečlivě vystavěnou argumentací. Zrození víry zasazuje do příběhu. A nás, jeho čtenáře, nabádá k trpělivému skládání jednotlivých dílů pomyslné mozaiky, abychom mohli spatřit výsledný obraz v celé jeho nádheře a mnohvrstevnosti.

Na začátku se setkáváme se dvěma učedníky, kteří vystupují jako exemplární příklady zklamaných a frustrovaných existencí. Po chvíli se k nim přidá třetí osoba. Společně absolvují asi tříhodinovou túru a večeři. Na konci příběhu je patrná změna, která nastala u zdecimovaných hrdinů z úvodu. Jak tuto změnu popisuje samotný autor? Jestliže se na začátku cesty vyskytovalo *něco, co bránilo jejich očím*, a v polovině cesty byli nazváni *nechápatými*, na konci dne je o nich řečeno, že se jim „*oči otevřely*“.

Čtenářům je po chvíli zřejmé, že celý děj je soustředěn kolem jedné jediné osoby. Hlavní postavy o ni diskutují z perspektivy proroctví, která vznikla ještě před jejím narozením. Následně se svému neznámému souputníkovi svěřují s tím, že se s touto osobou setkali tváří v tvář, ovšem její působení je do jisté míry zklamalo. Představovali si, že sehraje mnohem triumfálnější roli, ovšem děj se nakonec vyvíjel podle jiného scénáře, než očekávali. Tento konflikt mezi očekáváními a realitou způsobil jejich hluboké rozčarování. Tímto molovým akordem však celá skladba nekončí. Po něm následuje vyústění, z něhož smíme usuzovat, že ačkoli to, co se v protagonistech příběhu rodilo tři roky a zhroutilo během tří dnů, bylo nakonec vzkříšeno během tří hodin. Jak se to mohlo stát?

Pojďme si společně pojmenovat klíčové okamžiky, které vedly k proměně učedníků:

1. **Informace k proměně nepostačují.** Ježíšův příběh oba dobře znali a dokázali jej převyprávět. To, co jim unikalo, byl jeho význam. Mezi řádky se zde ozývá otázka: co se musí stát, aby vědomosti o Bohu přivedly člověka k víře v Boha?

2. **Starý zákon odkazuje k Novému, ale bez znalostí toho, o čem pojednává Nový zákon, pro nás Starý zákon zůstává nepochopitelný.** Učedníky nepoznaný interpretátor Písma jim odhalil, že místa, která ve Starém zákoně hovořila o Mesiáši, se vztahovala na Ježíše.

3. Když se učedníci zpětně zamýšleli nad tím, jak jim v rozhodující chvíli scházela vnitřní angažovanost, byť naslouchali tomu nejpopovolanějšímu vykladači, uvědomili si, že schopnost objevit v Ježíšovi střed a smysl Písma, není výsledkem intelektuální bystrosti ani encyklopedických znalostí, ale **darem Boží milosti**.

Jestliže existovalo něco, co u učedníků způsobilo, že byť měli zrak v pořádku, přesto neviděli to nejdůležitější, respektive toho Nejdůležitějšího, nemůže se nám něco podobného také přihodit? Co když nazaujatě, ano, možná i znuděně nasloucháme výkladu naší minulosti? Co když někdo před námi rozprostírá duchovní mapu našeho života, ale my tváříme, že se nás to netýká?

V našem příběhu se nachází náповěda pro ty, kteří sebekriticky připustí, že by se jim něco takového mohlo přihodit. Proměna učedníků se totiž náboženskou konverzací o Písmu nevyčerpává. Následovalo něco velmi prozaického: a sice starost o nocleh a něco k jídlu. Nic extra duchovního, mohl by si někdo pomyslet. Chyba! Vstřícnost, pohostinnost a společné jídlo sehrály v procesu proměny učedníků nesmírně důležitou roli a sehrávají ji i dnes.

Ke změně smýšlení dochází nikoli pouze při katechezi, ale taktéž při vzájemném sdílení a zejména stolování. To je něco, co je nám v současné době odepřeno. A co možná neviditelně, ale nepochybně způsobuje erozi společenství. Chtějme si to uvědomit a ve chvíli, kdy to bude možné, se k těmto osvědčeným způsobům bez odkladu vraťme.

A přesto ještě nejsme u konce, i když zmínka o jídle, vás už možná v myšlenkách zavedla do vašich kuchyní.

Člověk, ke kterému se na jeho životní cestě přidá Kristus, nejen

- nahlédne nový smysl toho, čím v minulosti prošel
- najde v Ježíšově životě, smrti a vzkříšení smysl Bible, lidských dějin i svého života
- oblíbí si pohostinnost a stolování
- ale také se chce se svým životním objevem sdílet s druhými. Učedníci se na konci svého nezapomenutelného dne vrátili za svými přáteli do Jeruzaléma a vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

Možná jste zaznamenali, že v našem příběhu Lukáš popsal Ježíšovu strategii jinak, než v úvodu svého evangelia, kde Ježíš chodí krajinou a zve lidi, aby jej následovali. Na konci evangelia je to naopak. Těmi, kdo jdou krajinou, jsou učedníci a ten, kdo se k nim přidává, je Ježíš. Ať už je to tak nebo jinak, to nejdůležitější je, aby do našeho příběhu Ježíš nakonec vstoupil.

V úvodu jsme hovořili o tom, že příběh (story) je dnes žádaný. Snad mi prominete, že na konci zmíním ještě jedno anglické slovíčko. Historie se anglicky řekně velmi podobně jako česky – *history*. V tom anglickém slovíčku můžeme rozlišit ještě jedno další slovo – přivlastňovací zájmeno *his*, což znamená jeho.

Kam tím mířím? Když Angličan přemýšlí o svém životním příběhu, možná jej snadněji než Čecha napadne, zda byl v jeho příběhu také On – Ježíš. Zda to byl také JEHO-PŘÍBĚH: *his-story*. Pakliže ano, smí si být jist, že ve svém vyprávění nezapomněl na hlavního hrdinu. Když ne, měl by se rozhlédnout, zda není někdo, kdo by mu na jeho životní cestě ukázal na centrum a střed života.